

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA SITUACIO.

o es possible ocultarho: la situació actual esta sòlidament assegurada.

Si fos una taula, diria que s'aguanta per tres potes; pero com qu' es un edifici, dech declarar que s'aguanta per tres columnas.

Sagasta, Martos, Martinez Campos.

Veus aquí 'ls robustos apoyos sobre que descansa la situació.

En Sagasta li fa de pare, en Martinez Campos de padri, y en Martos de dida.

Es lo carrech que va més bè á D. Cristino: ab aquella corona de Pasquas que Nostre Senyor li ha donat, no t' autoritat més que per fer de dida, y gracias.

Gronxada, acariciada, *acompanyada per aquestos tres personaljes, la hermosa situació viu felis y contenta, vessant la ditxa y la alegria pèl seu entorn.

Es veritat que ab las situacions passa lo mateix que ab las criaturas: devegadas respiran vida per tots quatre costats y 'l millor dia 's moren de massa bonas.

No vull creure que la situació fusionista corri aquest perill; pero com allí hont menos se pensa salta una calipandria mortal, hem de suposar sempre lo pitjor, porque no 'ns vingui res de sorpresa.

Un home previngut val per dos; y 'ls espanyo's, encara que d' homes no 'n som gayre, podem serho ab lo temps.

Per lo tant, prevenimnos.

Segons en Sagasta, lo camí que ha de seguir la situació no pot ser més pla y expedit. No hi ha res que li fassi nosa: la pau esta assegurada; la hidra revolucionaria s' ha retirat avergonyida y ara fa de serp de bè; l' hisenda conta ab recursos més que suficients per cubrir las nostras blancas carns y encara sobran 16 milions per malgastarlos en qualsevol tonteria.

La pintura es brillantissima y acusa nna ma de mestre en lo seu autor: t' tota la vritat de las pinzelladas de 'n Pradilla y 'l color vigorós de la paleta de 'n Fortuny.

L' única nota borrosa, es lo de la pau assegurada.

Los seguros volen dir molt y no volen dir res.

Hi ha casas qu' estan asseguradas d' incendis, y un dia 's creman en quatre esgarrapadas, sense avisar a ningú.

En Martos per la seva part, no se las promet tant felissas com lo pare de la situació.

Es vritat que en Martos es la dida, y las didas, que pèl seu carrech tenen algo de mares, sempre temen per la vida dels seus fills de llet.

Posat davant del bressol de la representació naciona en lo moment de declarar ab tota solemnitat inaugurat lo períodu de la lactancia fusionista, no va poguer ocultar los seus maternals temors.

L' horisont, va dir, está seré, llis, transparent com lo cos de un mestre d' estudi d' aquestos que no cobran: la calma que reyna en lo firmament es una garantia de la tranquila existencia que espera á la situació...

Pero—ja venen los peros,—allá al lluny, va seguir dihent, confosa entre las lineas més remotas de l' atmosfera, apenas dibuixada, petita, insignificant, se distingeix una sombra, una boyra, un microscòpich núvol...

¡Un microscòpich núvol! Y are som al istiu!

En aquesta estació, tolas las grans tempestats comensan per núvols microscòpichs.

L' excés de zel ha fet propassar á n' en Martos.

Don Cristino no ho tenia d' haver dit això. Si no es prudent parlar de la corda á casa del penjat, menos ho es parlar de núvols davant del que no t' parayguas.

Afortunadament queda 'l padri per arreglarho tot.

En Martinez Campos fa tant cas dels optimismes de 'n Sagasta com de las lamentacions maternals de don Cristino.

Cuberta la closca ab lo casco y 'l lloron, empunyant ab la dreta 'l sabre de Sagunto y ab l' esquerra las riendas de la tartana ministerial, mira impávit lo curs dels aconteixements sense perdre de vista la situació.

Ell es qui remena las cireras; ell es qui anima als apocats y conté als fogosos; ell es qui derrama la sal y 'l pebre sobre la escarola fusionista, procurant que la máquina funcioni ab normalitat.

—Don Práxedes—diu al president del ministeri cada demati,—no reculi ni dongui un sol pas endevant. Quedis sempre en la mateixa actitud y tot marxará bè. La situació no perilla, mentres jo me 'n cuydi.—

En Sagasta se 'l mira aguantantse 'l riure; pero entre si no pot menos de recordar aquell adagi que diu: «Los boigs fan bitilas.»

Lo programa per la temporada está ja trassat definitivament ab tots los seus ets y uts.

Constituhit lo Congrés, que per cert no deu ser gayre sòlit dats los enredos que han dificultat la seva constitució, los diputats discutirán la contestació al men-satge de la corona, y després de las picas de costum y las banderillas de reglament, será despatxat sense 'l més petit obstacle.

A continuació 's discutirán ó no 's discutirán los pres-supuestos; siga com vulga, s' aprobaran, y la nació sabrá que pot pagar la contribució ab tota confiança.

Luego vindrán tres ó quatre batallas parlamentarias sense conseqüencias desagradables, se presentarán projectes de lleys escrits en paper superior y ab escasas faltas d' ortografia, quedarán en depòsit á disposició dels representants que vulgin estudiarlos y de las ratas que tinguin ganas de rosegarlos, y 'l temps anirà passant y la Joana ballant, en companyia del pais que ballará de gana.

¿Volen situació més escandalosament admirable?

Per descontentadissos que sigan, no trobaran res que puga inquietarnos.

Las sirenas fusionistas ho están cantant á tolas horas: estém en lo millor dels mons rossibles.

Bè es veritat que la carlinalla 's belluga cautelosa-ment, esmolantse las grapas.

Bè es cert que 'ls conservadors treballan desespera-dament per pujar dalt del carro gubernamental.

Bè es induptable que la majoria mostra senyals d' indisciplina.

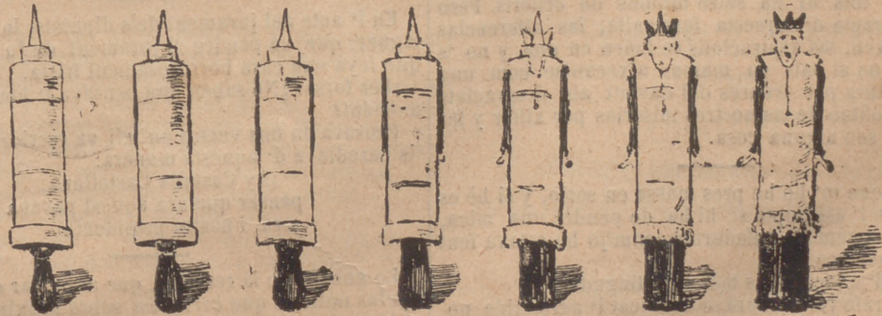
Tot aixó son menudencias que no valen una pipada de tabaco, sobre tot si es d' estanch.

La situació está bona y grassoneta; la situació no t' ni so nbra de pòr; la situació s' afirma y camina per las vias que s' ha trassat.

Jo temo, que petiteta y jove com es, lo millor dia vulgui demostrar que ja pot anar sola, y se 'n vaji real-ment á passeig.

C. G.

METAMÓRFOSIS CLELICAL.

Bèn mirat lo capellá
sols serveix per xeringá.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauxa-borda, 14 juny de 1886.

VENERABLE Director: Fa ja molts dies que volia escriureli quatre ratlles; pero ara per fas ara per nefas, sempre ho deixava per l'endemà, y al endemà tornava á aplassarho pèl dia següent.

Vel'hi aquí, pues, que avuy hi trobat un indio conegut que jo 'l coneix, y 'm diu:

—Ja ho veus, Fan, quina desgracial
—Y aixó? No sè res...
—Com! no sabs que un dia d'aquestos s' acaba 'l món?

—De veras?
—Vaya; es positiu: s' ha trobat en papers y documents y tothom está conforme en que aquest cop va de debó.

—Pues, noy, adios: me 'n torno cap á casa.
Y desseguida m' hi dit:—Avants que 'l món s' acabí vull escriure á aquella gent.

Y aquí t'è vostè l' argument de la cosa.

No 's pensi per xó que faltin assumptos per omplir una carta: justament may s' havia vist á Xauxa-borda una agitació tant extraordinaria.

S' ha reunit lo gran Consell dels pares y 'ls oncles de la patria, y com de costum, estant aquesta gent reunida ja hi ha tela tallada.

Li juró qu' es un Consell dels més divertits que pot imaginar-se. Los seus individus s' elegeixen per un sistema que 'n diuen eleccions, que no es altre cosa que una especie de joch de mans que ara mateix tothom lo sab fer.

Los que han sortit triufants, en apariencia, son regularment joves de casas bonas y parents dels caciques més importants de la tribu.

Surten d' estudi la major part, no havian fet fins ara res més que festejar á la promesa y lluhir lo seu garbo per aquestos mons de Déu, y respecte á legislar, may se 'n havian vistas de més crespas.

Calculi, pues, la broma que se 'ns espera, governants per semblants personaljes.

Com exemple de lo que poden donar de si, li vull explicar un cas.

Aquí, com vostè no ignora, som encara bastant salvatjes y conservém algunas institucions que 'ns acreditan de tals.

Una de las diversions de que á Xauxa 's fa més cas, son las corridas d' uns animals que aquí 'n dibèm toros.

En casi tots los pobles y poblets se 'n verifican ab més ó menos frecuencia; pero en la capital se 'n fan los dias de festa, 'ls dias de feyna, 'ls dematins, á las tardes; fins n' han arribat á fer de nit.

Ara bè, ¿creurá vostè que l' altre dia va haver de suspndres la sessió de l' Assamblea perque tots los patrics de Xauxa eran á veure la corrida de toros?

Vostè mateix posis las mans al pit ó allí hont li sembli convenient, y digui si d' uns consellers d' aquest tenor se 'n pot esperar gran cosa de bo.

Anant ara á un altre ordre d' ideas, crech del cas comunicarli la saragata qu' están armant aquesta colla de perdularis que aquí coneixém ab lo nom de *húngaristas*.

Imaginís que aquests perduts, á pesar de la entusiasta antipatia que inspiran al país; á pesar de las numerosas y nutridas pallissas que se 'ls ha propinat; á pesar de la oposició decidida dels habitants de Xauxa-borda que, salvatjes y tot, no están en lo cas de deixar-se dominar per quatre tigres, s' han empenyat en alsar lo cap y fer muecas com si intentessin alguna algarada.

Alá 'm perdoni si m' equivoco; pero casi bè ja asseguraria que Xauxa, que ha donat probas de ser molt mansa y molt tanoca y molt pacienta, es capás de pasar per totas las humillacions menos per la de deixar que 'ls *húngaristas* li posin la mà á la cara.

Tothom sab que aquí som setze millons d' indios y que entre tots hi ha setze millons de criteris. Pero quan se tracta d' aquesta faramalla, las diferencias desapareixen, las aspiracions se fonen en una, y no 's veu més que al país en massa, aixecantse com una sola escombra per tréures del davant als desgraciats que s' aprofitan de las nostres miserias per xillar y fer veure que son alguna cosa.

Reparo que m' ho he pres massa en serio, y si bè es veritat que l' assumpto s' hi ha de pendre una mica, nó fins al extrém d' enfadarnos, com jo ho estava fent sense adonar-men.

Parlém d' altres cosas més entretingudas.

Lo telégrafo ja li haurá comunicat l' agradable noticia de que la filoxera s' ha presentat en varias parras d' aquestos encontorns, per fer companyia al *mildew* que feya ja temps que s' hi passejava solet.

Ja veu que la sort nos surt per las butxacas y que Alá no s' olvida de nosaltres; perque jo tinch entés que aquesta filoxera Alá es qui l' ha enviada per consol de las nostras tribulacions.

Per altra part, las pedregadas que han vingut á última hora han acabat de donar lo cop de gracia á las pocas plantas senseras que quedavan, y 'ls indios agricultors podran passar l' istiu alegrement sense haver de segar, ni bregar, ni collir la fruyta...

L' únich que haurán de fer es pagar las contribucions.

¿Qué hi farém! ¿Val més una tribu embrassada que moltas!

Lo negoci del tractot de comers segueix lo seu camí.

Per cert que en aquest assumpto passen cosas molt estupendas y que no deixan de marejar la mèva pobra inteligencia.

Creguim que no exagero si li asseguro que 'l tractot no 'l vol ningú. Ni 'ls comerciants, ni 'ls industrials, ni 'ls navieros, ni 'ls mateixos agricultors, que sembla que n' han de sortir favorecuts.

Y á pesar d' aixó, dech confessarho; t'è defensors, defensor poderosos, eloqüents, decidits.

¿Sab qui son?

Los advocats.

Li parlo ab tota serietat: si vostè t'è diaris de per aquí, fixis en los indios que defensen lo tractat, y veurá que tots perteneixen á la respectable classe d' *enreda-plets*. Y com que aquesta gent s' explica tant bè y crida tant, vel'hi aquí que, sent com son quatre indios aislats, sembla que siguin mitj Xauxa-borda.

Ara prou. Si 'l món no s' acaba, ja li tornaré á escriure algún dia; pero si realment s' acaba com diuen, no li escriuré més. Salut y no espantarse.

Sempre seu

TASTICH-FAN.

Lo senyor Camacho ha presentat los presupuestos del próxim any económic.

Segons lo nostre ministre d' Hisenda, la situació d' Espanya no es tan aflictiva y desesperada com alguns volen sospar.

Los números ho cantan:

Los ingresos ascendeixen á . . .	940 000 000 Ptas.
Los gastos á	924.000 000 »
Queda, pues, un sobrant de . . .	16.000.000 »

Ja veuen que una nació que despues de satisfetas totas las sévas necessitats t'è encara 16 millons per arreconar, no pot pas queixarse.

Però com totas las medallas tenen cara y creu, los presupuestos tenen la seva creu també, y per cert bastant pesada.

Un diari madrilenyo ho ha dit:—Lo sobrant de 16 millons que aparentan donar los presupuestos, no es tal sobrant, tota vegada que 'l ministre d' Hisenda s' ha apoderat dels fondos de varias caixas especials, y per aquest medi ha evitat que lo que sembla sobrant resultés déficit espantós.

Veyám si al últim lo senyor Camacho, ab tot y la seva anomenada, 'ns sortirà un Cos-Gayon averiat ó un Orovio de pacotilla.

A 7 ó 8 millons de pessetas anuals ascendeix la suma que la familia real cobra del Estat.

¡Ah!

La reyna regent ha permés que d' aquesta assignació se 'n rebaixessin 450 mil pessetas.

¡Oh!

En l' acte del jurament dels diputats, lo senyor Balaguer, que va pendre 'l jurament de 'n Martos, diu que feya una cara horrosament trista.

¿Per forsa! ¿No saben qué pensava l' home en aquell moment?

Pensava en uns versos qu' ell va escriure anys ha, y 'ls parodiava d' aquesta manera:

¡Ay Castilla Castellana,
pensar que ara aquest pavana
será 'l nostre president!

Lo govern no fa res més, que anunciar que son falsas las noticias que *correrán* sobre próxims trastorns. Aixó si qu' es posarse la vena avants de descalabrarse.

Lo ministre de Foment ha dictat varias disposicions que garanteixen la propietat de las obras literarias.

M' hi jugo qualsevol cosa que endevino qui ha punxat perque aquestas disposicions se dictessin.

Ha sigut en Cánovas, que deu tenir pòr que li copihin los versos que fa á la seva Elisa.

En Moret está deixat de la ma de Déu.

Lo tractat de comers ab Inglaterra tropessa ab serias dificultats, que entorpirán bona cosa 'ls plans del simpáti y olorós ministre.

¿Qué 's creu que tot serán rosas

y aromas y clavellinas?

En los tractats de comers

tambè s' hi troban espinas.

Parlant del *modus vivendi*, en Cánovas deya l' altre dia qu' es una medida funesta, que amenassa gravemente la prosperitat de Espanya.

Conformes de tota conformitat.

Pero ¿per qué aixó que diu ara no ho deya quan era al poder?

Lo *modus vivendi* es funest; pero tant funest com lo senyor Cánovas, no crech pas que ho siga.

L' Assamblea francesa ha votat definitivament la expulsió del prínceps que volen fer de pretendents.

Fransa no ha fet més que cumplir ab los debers que imposa la conservació de la salut pública.

Quan dintre 'l cos hi tenim alguna cosa que 'ns molesta, es indispensable expulsarho.

La resolució de la Assamblea no es més que un gran purgant polítich.

Lo conde de París,—cap de colla de tots los pretendents—se 'n va á Suissa pera poguer conspirar á la vista de Fransa.

Millor; aixis Fransa tindrà 'ls conspiradors á la vista.

Jeroni Bonaparte s' ho ha pres pèl terme serio y ha publicat un manifest protestant contra la expulsió.

Y tot Fransa s' ha posat á riure.

Es lo que passa ab los homes ridiculs quan volen semblar serios: resultan més ridiculs que may.

Diumenje va visitarnos un barco de guerra italiá. Si per mostra basta un botó, Italia t'è una botonadura tremenda y respectable.

Després de las contradictorias noticias que han circulat sobre 'l paradero actual de D. Carlos, un periódich francès insisteix en que 'l pretendent está amagat en una casa de camp dels vols de la Seu.

Una nit de la última semana, diu *La Dépêche*, va tenir lloch una reunió de cabecillas presidida pèl rey del *as d'oros*.

Per fi, 'l diari francès ha sentit dir á algun carlista caracterisat que la organizació de las sévas tropas está ja acabada, y que contan ab vint mil joves disposats á entrar en campanya, anyadint que tots ells son de curta edat.

Si, vaja; vint mil criaturas desamparadas.

Tant si aixó es com no es veritat, convé que 'l govern vigili y que en cas de que efectivament aquestos perdularis intentin algun cop, los hi apliqui 'l cataplasma sistema Prim, de resultats probats é indiscutibles.

Mentres lo senyor Moret s' escarrassava en lo congrés de vinicultors, ponderant las excelencias del vi y las esperansas que en ell d' viam fundar, la filoxera feya la seva entrada triunfal en los vinyedos del pla de Barcelona, destruhint aquellas rissuenyas esperansas.

De manera que sobre aquest punt podrà escriures un passillo cómic-trágich per aquest istil.

Lo senyor Moret:—¡La vinya, senyors, la vinya! Veus' aquí l' ideal, la clau de la felicitat d' Espanya...

La *filoxera*, trayent lo cap:—Demano la paraula per rectificar.

Grans barallas al Congrés, sobre si es legal presentar lo *modus vivendi* al Senat, avants de sométre'l á la representació popular.

En Sagasta deya que sí.

En Romero Robledo assegurava que no.

Com una transacció, va determinar-se qu' era una falta de cortesia parlar en lo Congrés d' aquestas cosas, avants de discutir la contestació al mensatje.

De lo qual ve á resultar que en aquest país s' ha de tenir en compte dugas cosas: la lley y la cortesia.

A mi se 'm figura que no hi ha ni una cosa ni altra. ¿No opinan com jo?

Per miléssima vegada los confinats en la presó-modelo de Madrid s' han subordinat.

Aquest cop han pretestat que no podian viure de calor.

De la presó-modelo ¿no 'n diuen *El Abanico*? Pues á la mà tenen lo remey: *abanicarse*.

DE COLOR NEGRE.

CONTESTACIÓ DEL BARCELONÍ AL MADRILENYO.

Estimat Joan: ¿Qué pretents ab lo teu modo de dir? ¿qué n' acabas de venir ab aquets panyos calents? ¿Que no veus que jo 'm faig vell, y que ab aquesta trafica ja m' ha caygut una mica la pelussa del clatell? Jo 'm pensava que tú aquí seguías sent catala, y que del pa 'n deyas pa y del ví 'n dirias ví. Jo 'm figurava que aixó que us dihéu entre vosaltres, podríes dirho á alguns altres, pero no á un amich com jo. D' ensa que vius á Madrid, á rahó de quatre al mes, t' hi escrit cent cartas, ó més, y en totas ¿sabs qué m' has dit? Que 'm queixo sense rahó, que aquí no estém may contents, que 'ls temps, si bé son dolents, no ho son pas tant com aixó. Que 'l govern está estudiant varios plans maravillosos que 'ns tenen de fer ditxosos, pero depressa, volant. Que es precis esperá ab fe, que prompte vindran consols, que aquí, que naps y que cols, y al cap-de-vall, total ré. Mira, noy, aquí de calma ne tenim per regalar, tocant á sabé esperar, crech que 'ns emportém la palma. May reclamém ab urgencia ni apretém en demasia; pero al fi també vé un dia que s' acaba la paciència. ¿Quants anys fa que 'm dius que aviat comensarém á anar bé y que 'l gran arreglo vé á tota velocitat? Jo, ab ingenuitat t' ho dich, los bons propósits que t' veyá avants poch ó molt los creya, pero 'l qu' es avuy me 'n rich. No 'm vinguis, pues, ab historias que aquí ja no fan cap pes, perque al últim hem comprés que tot aixó son caborias. ¿Qué valen aquestas faulas y aquestas frasses melosas que en las tévas cartas posas? ¡Paraulas, amich, paraulas! Los compromisos contrets, las vostras bellas promesas, no 's pagan ab sutilesas... ¡Fets se necessitan, fets! ¿Qué hi fa que ab paraulas falsas pintis la cosa tant llisa, si ja no portém camisa y aviat no durém ni calsas? ¿Qué hi fa que toquis la gayta pseudo-constitucional, si aquí no corra ni un ral y la cassussa 'ns empaytá? Per més que tens bona sombra, si lo que m' escrius á mí vens y ho predicás aquí, t' aixafan á cops d' escombra. En lo món tot vé que cansa y aquí, parlant en vritat, tot bitxo está ja cansat de menjar fe y esperansa. ¡Las Cortes! ¡lo Govern! ¿y qué? ¿que no comprens que nosaltres sabém tant bé com vosaltres que aixó no serveix de ré? Es dir; serveix per xuclar los quartos de la nació, riuessen de tras-cantó... y prou, para de contar. Créume; aixó no marxa bé, la corda tirant se trenca, y si la embrandida arrenca, com acabarà no ho sé. Lo govern generalment sol sé un xiquet curt de vista, y ab sa conducta optimista dona peu al descontent. Podrá ser molt bé que 'm diguis que no ho veus tal com jo ho miro, que jo, com sempre, deliro y hasta potser te n' en riguis. Jo crech que 'l país se posa en extrany reculliment, que indica infaliblement que va á passá alguna cosa. No sé si jo vaig errat, pero ho penso tal com dich. Mana sempre al teu amich, Cándido Desenganyat.

—Per la copia:

C. GUMÁ.

ROBRE Baviera! Jo no hi vist en ma vida una nació més desgraciada. Tenian un rey qu' era la flor y nata de las testas coronadas. Considerin vostés mateixos. Va ferse fer un gran teatro per ell exclusivament, hont se cantavan óperas pels millors artistas alemanys, sense altre espectador que 'l senyor rey.

Acostumava á vestirse de caballer ab casco y llansa y 's plantava á corre pels boscos com un desesperat, embestint las socas dels arbres y reventant los caballs. Un dia veu lo rey un gendarme y 's queda prendat del seu aspecte: 'l convidá á dinar ab ell, y per final, com un recort, li regala un armonium.

Un altre dia va convidar á un soldat de caballeria: lo rey va vestirse un traje igual al del soldat, va ferli un discurs encomiant los merits del seu convidat, li va donar atribucions reals y li va entregar, al despedirsen, un pom de rosas.

Ja veuhem si d' un rey per l' istil n' havian estar joyosos los bávaros.

Pues l' han perdut, l' han perdut per tota una eternitat.

Lo rey Lluís, que aixís s' anomenava, va comensar per tornarse una mica boig.

Una nit, acabada la representació d' una ópera que s' havia cantat per ell únicament, y que per cert li havia agradat molt, va manar als artistas que tornessin á comensarla de cap y de nou. Un dels pobres cantants va indicar qu' estava cansat y que li era imposible cantar: llavors lo rey li va tirar un vas d' aygua per la cara, y van estar llestos.

Més endavant, en certa ocasió va cridar un jove que vivia prop del palacio real, y li va encarregar que formés un nou ministeri, perque 'l que tenia no li agradava.

Ultimament eran ja tant serias y repetidas las probas de bojeria del monarca, que 'l ministeri va ferli algunas indicacions.

¿Si? Lo rey va despedir á tothom, quedantse no més á prop d' ell lo perruquer y varios soldats. Lo govern va fer que 'l director del manicomi de Munich se disfredés de soldat, pera vigilar de prop al monarca.

Per fi, després de varias escenas més ó menos cómicas, anunciaren al rey Lluís que quedava cessant y que ja hi havia un regent per sustituirlo.

Lo monarca va tancar-se á palacio ab lo seu metje, y cap al tardet, mentras se passejavan tots dos per la vora del lago del jardí, va agafar lo metje pèl clatell, tirantlo á l' aygua, després s' hi va tirar ell, y al cap de poch rato morian los dos ofegats.

«Aquí da fin el sainete:
perdonad sus muchas faltas.»

Segons las últimas noticias de Munich, ha sigut nomenat rey de Baviera lo príncep Othon, germá del difunt.

Lo príncep Othon fa anys que ha perdut lo senderi y viu baix tutela.

De manera que si bé ha acabat lo sainete, está á punt de comensarsen un altre.

Un conflicte ministerial.

Lo Nunci del Papa va demanar al govern que li concedís á Madrid una iglesia per ferhi las sévas cese-tas.

Lo govern va trobar molt enrahonada y justa la petició del Nunci y hasta en Moret li va dir:

—Diguí voste mateix quina iglesia vol y se li portará á casa.

Lo Nunci va reflexionarho:

—Miri, donguim lo convent de las Salesas.

—Está bé: li empaquetarém y se li enviará.

Tot anava al pèl, quan comensa á aixecarse una gran marejada contra la cessió de las Salesas.

Naturalment; lo govern se 'n reya; pero la oposició creixia tant y tant, que 'n Moret, qu' era 'l més compromès, va volguer averiguar qui era 'l cap de moti.

Busca, roda, investiga y per fi 's troba de bigolis ab lo capitá dels enemichs del regalo de las Salesas.

Lo capitá es nada menos que capitá general.

Es lo senyor Martínez Campos.

¿No troban que 'l disbarat del govern ha de ser molt visible, quan don Arseni se 'n ha donat?

Diu *El Correo Catalán*:

—«Mitja Espanya, viu de robar á l' altra mitja.»

¡Cal! ¿Vol dir que á Espanya hi ha tants carlistas?

Una pobre artista que treballava en lo trapecio, á Madrid, ha caygut desgraciantse completament. ¡Y pensar, que 'l senyor Martos, que ha fet exercicis tant y tant perillosos no ha caygut may! Res, tot es tenir ó no tenir sort.

¿Quin ministre en Gladstone!

Derrotat pèl Parlament en la qüestió de l' autonomia irlandesa, en lloch de cedir, arriant velas com fan aquestos politichs sense conviccions que s' usan en certs pobles, ha demanat la dissolució de la cámara, pera consultar al país sobre la oportunitat dels seus projectes.

Obtingut lo decret de la reina Victoria, qu' en aquesta ocasió s' ha portat admirablement, lo venerable ministre ha dirigit un manifest als electors, insistent en los seus propósits, y revelant la fe que té en sas doctrinas y 'l calor juvenil que hi ha encare en la seva anima.

Gladstone es com l' inolvidable Thiers: com més vell més vert.

Al revés del nostre Cánovas, que com més vell més cursi 's torna.

La *huelga* de Decazeville ha terminat: los obrers han tornat á las minas y tot funcioná com si res hagués succehit.

En cambi á Bélgica continua més enmaranyada que may la qüestió obrera y 's temen nous desordres.

Aquí 's veu la diferencia entre 'ls procediments liberals y 'ls sistemas repressius.

A Fransa 'l govern no s' ha ficat en res y tot s' ha arreglat.

A Bélgica la forsa pública s' ha ficat per tot arreu y la solució del conflicte 's fa cada dia més difícil.

Un bon mirall pèls governs y una bona ensenyansa pèls pobles.

L' únich representant que 'ls carcondas tenen al Congrés, lo baró de Sangarrén, va declarar en l' acte de la jura que per ell no hi havia á Espanya més rey que D. Carlos.

En Martos no va deixar-lo continuar; y á fe que, segons lo mèu parer, no devia ferho.

¿Vol res mes cómic y distret que aquestas estrambóticas declaraciones?

Ja que de tragerias no 'n faltan, D. Cristino hauria d' haver permès que 'ns distraguessim un rato de franch, sentint las diabluras del baró de Sangarrén.

Pèls vols de Carifena han aparegut una infinitat de bruixots que diu que fan molta olor de sofre.

Entenémnos; ¿son bruixots ó carlistas?

Cassat al vol.

—Digas nen, preguntava un senyor á un xaval de cinch ó sis anys, ¿qué farás quan serás gran?

—Quan seré gran, me casaré y tindrè una dona per mi tré sol.

Lo senyor, suspirant:

—¡Santa ignocencial!

El Volapük

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

Novísima gramática, por J. COSTE, intérprete traductor jurado, profesor de varios idiomas, un cuaderno en 4.º, 4 reales.

Curso suplementario de varios ejercicios, temas con su clave y un Vocabulario Volapük español y viceversa, (más de 5,000 voces), por J. Coste, 1 tomo en 8.º, 8 reales. Véndese en la Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20 y demás principales librerías.

VUYTS Y NOUS.

COLECCIO DE POESIAS

PER

C. GUMA

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma

Un elegant tomet esmeradament imprés.

Preu: DOS rals

Se ven en la librería espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals librerías, kioscos y á casa 'ls correspon-sals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOS SALVADORS D' ESPANYA

Fugint de la fi del món.